

APRENDRE A MORIR

He conegut tres persones que han passat per l'experiència de morir. És clar, sense acabar-la de realitzar del tot, sinó hi havia el perill que després no l'haguessin poguda explicar. L'experiència en cadascun dels casos va consistir en donar-se perfecte compte que abandonaven aquest nostre món. Del segon pas, del salt a l'eternitat no en saben res, fora de sentir molt acusada la presència de Déu que els demanava comptes de la seva vida, sense arribar-li a veure la cara. Tots tres me l'han explicat. Ignoro si ells encara s'en recorden o allò va marcar d'alguna manera la seva vida. A mi m'ha fet pensar molt i sovint ho tinc present.

No em refereixo a persones que haguessin arribat a un moment greu d'una malaltia amb perill de mort, fins i tot amb el sacerdot al costat que els administrés els darrers sagraments. Mentre hi ha vida els homes tenim una capacitat extraordinària d'esperança, de pensar que hom sempre se'n pot sortir. Em refereixo a unes persones que ja ho donaven tot per acabat, en aquells instants ràpids en que hom no tant sols pensa que s'acaba, sinó que se sent jutjat per Déu.

L'un mentre engolia els darrers glops d'aigua dins el mar i perdia els sentits. L'altre en un atac d'asma que el deixava sense possibilitat de respirar. L'altra baixava el pont de la carretera dins del seu utilitari.

Us asseguro que llur explicació no m'ha fet esborronar. Ans el contrari. Més aviat m'ha ajudat a tenir confiança el pensar que Déu es val de la riquesa de recursos de l'estructura humana per tal que poguem fer conscientment i amb ple coneixement l'acte més important de la nostra vida: morir. O dit d'una altra manera més bonica i més real: passar d'aquest món al Pare. I és dur constatar que n'hi ha molts que això ho detesten. La mort els horroritza, la temen, tenen por de sofrir, no saben quin paper hi hauran de fer. I diuen que

voldrien morir d'accident, de cop (els accidentats certament moren de cops), tot dormint, perquè tenen por. En canvi no els fa por viure i això que, segons diuen, estem en un temps que no es pot viure.

Dues de les persones de referència, em deien que en un instant, en un tancar i obrir d'ulls van tenir una idea ben clara de tota la seva vida, de tot el que havien fet bé i malament (no em van dir el què pesava més, ni jo ho vaig preguntar). L'altre em deia que després d'entendre el sentit de tots els seus actes, se sentia indigne de Déu pels molts beneficis que n'havia rebut. Després —continuava— vaig sentir una pau com mai hauria pogut imaginar.

Els qui en compliment de la nostra missió de sacerdots hem hagut d'assistir a la capçalera de molts moribunds podríem explicar les moltes experiències viscudes d'acceptació de la mort amb un veritable consol. Hom no sap què dir, es queda curt de paraules. Potser millor, perquè en aquells moments deu ser molt més rica l'experiència que el que ens poden haver ensenyat els tractats de teologia o d'espiritualitat. Morir no costa, no pot fer por, perquè Déu hi és i el moribund està arribant al moment culminant de la seva vida. El que costa és viure. No perquè Déu no hi sigui, sinó perquè no hi som prou nosaltres. Ens apartem voluntàriament d'aquella claredat, com si preferís anar a la deriva que no pas afrontar amb responsabilitat l'embat dels problemes que la vida planteja. Amaguem el cap sota l'ala i anem fent la nostra.

Jo diria que ens cal aprendre a morir. I això només es pot fer vivint. No pas adquirint molts coneixements o essent una persona de cultura o d'influència. Només es deu poder aprendre d'una manera: seguint honrant, que Déu ni dó.

Lluís Ferret

Es l'hora de fer números i de fer-los ben fets ...

Es l'hora de sapiguer que

ajuda a fer més rendable la vostra explotació ramadera

**PIENSOS
NUTREX**

Representant a Santa Eulàlia de Ronsana

JOAN BONET

Telèfon 21